

Tarcisio Mezzetti

**PROFETI
,
ÎN
REÎNNOIRE**

Traducere: Agneza Țîmpu

Această traducere este de uz intern și nu poate fi multiplicată sau dată mai departe la alte persoane fără acordul traducătorului.

DUMNEZEU VORBEȘTE POPORULUI SĂU

1. Profetul conform Sfintei Scripturi

În cartea Deuteronomului, după marele blestem al lui Dumnezeu împotriva vrăjitorilor, ghicitorilor, a aceluia care consultau spiritele sau invocau morții, găsim scris: *“Prooroc din mijlocul tău și din frații tăi, ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-l ascultați”* (Dt 18,15).

Puțin mai departe Domnul continuă: *“Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraților lor, cum ești tu, și voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va grăi tot ce voi porunci Eu. Iar cine nu va asculta poruncile mele, pe care Proorocul Acela le va grăi în numele Meu, acelaia îi voi cere socoteală. Iar proorocul care va îndrăzni să grăiască în numele Meu ceea ce nu i-am poruncit Eu să grăiască, și care va grăi în numele altor dumnezei, pe un astfel de prooroc să-l dai morții. De vei zice în inima ta: Cum vom, cunoaște cuvântul pe care nu-l grăiește Domnul? Dacă proorocul vorbește în numele Domnului, dar cuvântul acela nu se va împlini și nu se va adeveri, atunci nu grăiește Domnul cuvântul acela, ci-l grăiește proorocul din îndrăzneala lui; nu te temel de el”* (Dt 18,18-22).

Aceasta e poziția lui Dumnezeu în fața profetului și a profetului fals; o poziție mare și teribilă.

Profeția trebuie primită în tăcere și cu frică

Așa privim la profeta Reînnoirii? Cel ce profetește își dă seama de ceea ce face în fața fraților și a lui Dumnezeu? Profetii au rolul de “a lega” pe Dumnezeul cel viu de creație, în particularitatea momentului prezent. Momentul deci în care cineva, oricine ar fi, exprimă un cuvânt adresat de Dumnezeu poporului, e ca și cum timpul s-ar opri. Dumnezeu vorbește, totul tace. Profeta trebuie deci respectată, primită în tăcere și cu frică, păstrată în inimă cum făcea Maria. Trebuie înconjurată cu rugăciune ca răspuns plin de iubire față de Dumnezeul nostru care a rupt, pentru o clipă, tăcerea limitării noastre și s-a făcut simțit cu forță, tandrețe și iubire.

Profeta e deci un act foarte mare de iubire a lui Dumnezeu. O mică picătură de har foarte pur care nu trebuie risipit, care trebuie adunat, păstrat și respectat pentru că e Cuvântul lui Dumnezeu.

Un popor de profeți

“Profețiile într-o zi vor dispărea, dar asta se va întâmpla la sfârșitul veacurilor” (cf 1Cor 13,8), ne explică Sf. Paul. Venirea lui Cristos, departe de a elimina această carismă, a provocat în schimb extinderea care era prezisă: *“O de-ar fi toți profeți!”* (Num 11,29). Aceasta era dorința lui Moise și profetul Ioel vede realizându-se această profeta: *“După aceea vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și ficele voastre vor profeta”* (Ioel 3,1).

În ziua de Rusalii Petru declară împlinită această profeta. Duhului lui Isus s-a revărsat peste orice trup; viziunile și profetațiile vor fi lucrului comune în noul popor al lui Dumnezeu. Carisma profetației e efectiv prezentă în Biserica Apostolică. Exemplele zgomotoase nu lipsesc *“În acele zile s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, prooroci și sculându-se unii dintre ei, cu numele Agav, a arătat prin Duhul că va fi în toată lumea foamete mare, care a și fost în zilele lui Claudiu”* (Fap 11,27-28).

“Și erau în Biserica din Antiohia prooroci și învățători... și pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: Osebiți-mi pe Barnaba și pe Saul pentru lucrul pentru care i-am chemat” (Fap 13,1-2).

“Și rămânând noi acolo mai multe zile, a coborât din Iudeea un prooroc cu numele Agav. Și venind el la noi, a luat brâul lui Pavel și legându-și picioarele și mâinile a zis: Acestea zice Duhul Sfânt: Pe bărbatul al căruia este acest brâu, așa îl vor lega iudeii la Ierusalim și-l vor da în mâinile

neamurilor” (Fap 21,10-11). Am putea cita multe altele, dar din aceste puține exemple se surprinde cum profeția este tocmai un fragment, o cerere urgentă a lui Dumnezeu asupra profetului, o revelație a lui Dumnezeu prin profet și un cuvânt deci care schimbă cursul evenimentelor.

Când citesc, mă opresc deseori asupra curajului și abandonului Duhului din partea lui Agav, asupra docilității răspunsului celor prezenți. Fiind în *Fapte*, pare că Agav e un fel de profet de noroc, dar realitatea e foarte diferită. Cine știe de câte ori Agav a profetit în comunitatea din Ierusalim edificând, îndemnând și consolând. Agav era într-adevăr un “profet”.

Faptele ne indică însă câteva particularități interesante. Între timp erau profeți recunoscuți ca atare de comunitate.

Profeți ocazionali și profeți cu carismă confirmată și stabilă.

Vreau să spun că erau nu numai cei ocazionali, cum spune Sf. Paul: “*Când vă adunați împreună, fiecare din voi are psalm, are învățătură, are descoperire, are limbă, are tălmăcire*” (1Cor 14,26), dar erau și profeți recunoscuți de comunitate.

Era evident că în comunitate existau persoane care aveau o carismă a profeției așa puternică și confirmată, încât Sf. Paul putea spune puțin mai departe în scrisoarea către Corinteni: “*Puteți să proorociți toți câte unul, ca toți să învețe și toți să se mângâie. Și duhurile proorocilor se supun proorocilor. Căci Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii*” (1Cor 14,31-33).

Există deci profeți cărora trebuie să le se supună profețiile, dar cum toți pot să profețească, e clar că toți pot să folosească carisma, dar că apoi cu timpul numai un anumit număr de persoane va avea confirmată această carismă. Faptul că a fost un minister recunoscut, se înțelege când, în *Fapte*, pasajele pe care le-am văzut deja, spun: “*...s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, prooroci...*” (Fap 11,27); “*Și erau în Biserica din Antiohia prooroci și învățători: Barnaba și Simeon, ce se numea Niger, Luciu Cirineul, Manain, cel ce fusese crescut împreună cu Irod tetrarhul și Saul...*” (Fap 13,1); și înainte de al treilea paragraf citat, cel al profeției lui Agav cu privire la Saul, *Faptele* redau: “*și întrând în casa lui Filip binevestitorul, care era dintre cei șapte (diaconi) am rămas la el. Și acesta avea patru fiice, fecioare, care prooroceau...*” (Fap 21,8-9).

Profeție și discernământ

În toate aceste cazuri profetul vorbește în fața celorlalți profeți că au evident rolul de a discerne dacă profeția e adevărată, dacă profeția vine de la Dumnezeu. Profeția și discernământul sunt două părți inseparabile ale intervenției lui Dumnezeu. Sunt două carisme pe care evident Dumnezeu le dă aceleleași persoane pentru că, dacă sunt folosite corect, îi vor permite lui Dumnezeu să conducă poporul său, fără interferențe datorate limitării omului, sau al intervenției celui Rău asupra omului.

II

PROFEȚIA LA RUGĂCIUNEA COMUNITARĂ ȘI LA RUGĂCIUNEA ASUPRA FRAȚILOR

1. Dacă o adunare e în rugăciune, Dumnezeu vorbește!

Profeția e prezentă în mod special în timpul rugăciunii comunitare. Sf. Paul explică clar că atunci când se profețește se “*... zidește Biserica*” (1Cor 14,4).

“*...Cel ce proorocește e mai mare decât cel ce găiește în limbi, afară numai dacă tălmăcește, ca Biserica să ia întărire*” (1Cor 14,5).

“*Dacă toți ar prooroci și ar intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, el este dovedit de toți, el este judecat de toți; Cele ascunse ale inimii lui se învederează, și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, mărturisind că Dumnezeu este într-adevăr printre voi*” (1Cor 14,24-25).

Multe alte paragrafe confirmă afirmarea. Faptul că profeția e prezentă mai ales în timpul rugăciunii e un fapt natural; în primul rând pentru că Isus a spus: “*...unde doi sau trei se adună în numele meu, Eu sunt prezent în mijlocul lor*” (Mt 18,20); apoi pentru că în rugăciune ne deschidem

lui Dumnezeu, Cuvântului său, vocii Sale; în sfârșit pentru că: *“și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite. Iar cel ce cercetează inimile știe care este dorința Duhului, căci după Dumnezeu El se roagă pentru sfinți”* (Rom 8,26-27).

Rugăciunea e a lui Dumnezeu

Acest gând al lui Paul ilustrează însă și un alt aspect al rugăciunii. Rugăciunea e a lui Dumnezeu și exprimă Duhul lui Dumnezeu, suspinele lui Dumnezeu. Dar dacă acesta e aspectul fundamental al rugăciunii, atunci rugăciunea comunitară, pentru multe aspecte, e prezența lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea Duhului. Atunci rugăciunea comunitară este respirația și suflul lui Dumnezeu. Atunci în multe sensuri, biblice și spirituale, a ne cufunda în rugăciune e ca și cum ne-am cufunda în însăși suflul lui Dumnezeu care e creație. Dacă atitudinea de a sta în rugăciune e aceasta, atunci vom înțelege multe lucruri. De exemplu se înțelege de ce Sf. Paul spune: *“...dar și noi care avem pârga Duhului, și noi înșine suspinăm în noi, așteptând înfierea...”* (Rom 8,23).

Rugăciunea comunitară poate fi deci un moment fabulos pentru a trăi dimensiunea noastră de “fii ai lui Dumnezeu”.

Să fim conștienți de această prezență

Numai așa e posibil să trăim rugăciunea ca moment al creației noastre la viața nouă. Duhul ni se va da de către Dumnezeu și vom avea viața și vom fi vii. Vii de o viață supraabundentă și pline, vii de aceeași viață a lui Dumnezeu, pentru că *“cine ascultă și crede... are viață veșnică”* (In 5,24).

Ce trebuie să ascultăm în rugăciune pentru a avea această viață? E clar: Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu în sensul larg. Cuvântul lui Dumnezeu e cu siguranță Sf. Scriptură, e profeția pe care comunitatea a confirmat-o, e fiecare rugăciune a fraților pentru că *“Duhul cercetează orice lucru, chiar și adâncurile lui Dumnezeu”* (1Cor 2,10).

“Iar noi nu am primit duhul lumii, ci Duhul lui Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu” (1Cor 2,12).

Acest Duh într-adevăr ne arată și acest mare dar care este prezența lui Dumnezeu în mijlocul nostru și în interiorul nostru.

“Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință; încercați-vă pe voi înșivă. Sau nu vă cunoașteți voi singuri bine că Cristos Isus este în voi?” (1Cor 13,5).

Atunci noi în rugăciuni, în timp ce luăm cunoștință de Trupul lui Cristos, luăm cunoștință și de prezența lui Cristos în noi și în mijlocul nostru cu toate manifestările Duhului sau, care se manifestă *“în fiecare cum vrea”* (1Cor 12,11).

Fraților, înainte de a merge înainte e bine să ne întrebăm cu privire la relația cu divinitatea în mijlocul nostru și în noi. Așa trăim rugăciunea comunitară? Există acel sens de stupoare blândă și teribilă că Dumnezeu Mare, Imens, Atotputernic, Preaînalt, a venit în mijlocul nostru și în sărăcia noastră? Există în interiorul nostru râvna, aș zice febra, de a închide ochii, și ca cel care în deșert, găsind un izvor de apă rece se scufundă în el, la fel și noi să ne cufundăm în ascultarea lui Dumnezeu, Viața?

Există în noi teama de a avea gânduri confuze care ar putea să ne împiedice să primim chiar și un singur cuvânt al lui Dumnezeu în rugăciunea pe care o trăim?

2. Profetul, instrument al lui Dumnezeu

Dacă rugăciunea comunitară e trăită astfel, atunci voi reuși să înțeleg, cu simțurile sufletului, ce spune Dumnezeu prin rugăciunea fraților mei și în consecință ce răspunde Dumnezeu, prin intermediul cuvintelor și imaginilor pe care El mi le dă.

Orice cuvânt și orice imagine, poate fi de fapt viață pentru frații mei, și eu nu numai că am datoria de a le reda, ci am și datoria de a le transmite în mod pur, așa cum pur e cuvântul primit de la Dumnezeu, așa cum e pur în voința lui Dumnezeu.

Înțeleg că în Dumnezeu, în care sunt cufundat, ca parte a trupului lui Cristos, pot să exprim liniștit voința lui Dumnezeu cu cuvinte care sunt viață pentru frații mei și deci edificare pentru toată comunitatea. Dacă am darul profeției, sunt constructor al Bisericii pentru că Dumnezeu mă folosește și mă cheamă la o misiune entuziasmantă care mă împinge și căreia îi este greu să nu răspundă ca Isaia: *“Iată-mă, trimite-mă pe mine!”* (Is 6,8).

Profetul simte “căldura” suflului lui Dumnezeu, e înfășurat în el și târât, simte misiunea, iar sufletul lui se aprinde, pentru că *“slava Domnului... e ca un foc mistuitor”* (Ex 24,17).

A interveni pentru a profeți este deci, așa cum spune Sf. Paul, un act care se poate face numai *“in măsura credinței”* (Rom 12,6).

Nu este un act lejer, e un act mare pe care slujitorul lui Dumnezeu se oferă să-l facă în contul lui Dumnezeu, cu capul închinat și cu genunchii plecați.

3. Un fluviu de iubire care curge între două maluri

Profeția deci se desfășoară între două maluri, ca fluviul sacru al iubirii lui Dumnezeu. Pe de o parte stă cel care a fost atins, întrebare de Dumnezeu; cel care a ascultat plângerea lui Dumnezeu *“Pe cine voi trimite și cine va merge pentru noi?”* (Is 6,8) și care în genunchi primește mandatul, și de cealaltă parte stă poporul care ascultă și primește cu bucurie cuvântul dăruit. Îl primește în tăcere, cu sete, cu recunoștință cutremurătoare. Fără aceste două maluri, două diguri ale fluviului, cuvântul lui Dumnezeu se risipește fără să curgă, fără să aducă viață: în loc de un torent impetuos și care udă, se formează o mlaștină, cum spune Ezechiel: *“Mlaștinile lui și lacurile lui, care nu se vor face sănătoase, vor rămâne pentru sare”* (Ez 47,11).

Unde nu există primirea conștientă a harului, lucrul acesta devine blestem.

Isus plânge Ierusalimul: *“Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi... pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale”* (Lc 19,42-44).

Ne dăm seama de această responsabilitate? E inutil să mergem înainte tehnic în descrierea sau în studiul profeției dacă nu reflectăm asupra responsabilităților noastre.

4. Să pregătim mintea și inima

Dacă primim în schimb profeția așa cum trebuie, înainte de toate în sufletul nostru, apoi în mintea noastră și în atitudinea noastră, atunci putem să începem să ne bucurăm, să tresăltăm și să-l laudăm pe Dumnezeu, pentru că *“în milostivirea sa Dumnezeu ne-a vizitat din înalt ca soarele care răsare”* (cf Lc 1,78).

Atunci noi “pregătim” masa sufletului nostru pentru a-l primi demn pe oaspetele care vine să ne numească “prietenii”. Vom avea în noi aceeași grijă ca Abraham la stejarul Mambre. Dacă asta lipsește, e pentru că atitudinea de ascultare nu s-a dezvoltat, din cauza multor defecte tehnice și spirituale.

III

RUGĂCIUNEA ȘI PROFETAȚIA: ATITUDINI SPIRITUALE ȘI SITUAȚII CONCRETE

1. Profetația la rugăciunea asupra fraților

Rugăciunea asupra fraților e un moment diferit de rugăciunea comunitară; e o rugăciune finalizată, o rugăciune făcută pentru cineva. Momentul profetic al acestei rugăciuni e foarte ridicat pentru că tot ceea ce ar trebui să se întâmple în acest stil de rugăciune poate fi redus la aceste două lucruri:

a. mijlocirea pentru frate;

b. profeția pentru frate:

Nimic altceva nu trebuie să interfereze; înseamnă de fapt să fim înaintea tronului Maestății lui Dumnezeu, iar profeția înseamnă să fim instrument al slavei lui Dumnezeu; atunci această rugăciune trebuie să fie plină de “frica” de Dumnezeu pentru a primi totul, a discerne totul și a da

fratelui ceea ce e bun pentru el, animați de iubire, care e reflexul cel mai luminos al prezenței lui Dumnezeu.

2. Atitudini corecte și greșite la rugăciunea asupra fraților

Prima greșeală care se poate face este folosirea incorectă a Bibliei în timpul rugăciunii asupra fratelui. Știm că în timpul rugăciunii o parte foarte importantă și precisă din cuvintele profetice ar putea să ne fie date prin pasajele Sf. Scripturi. Dar care sunt condițiile?

Înainte de toate puritatea inimii

- Înainte de a deschide Biblia trebuie să fim în rugăciune profundă.
- Trebuie să simțim că suntem chemați de Dumnezeu.
- Trebuie să simțim că Sf. Scriptură e mijlocul cu care Domnul vrea să vorbească poporului care se roagă.
- Trebuie să fim siguri că nu o facem pentru că ne place sau ca să ieșim în evidență sau pentru orice alt motiv care nu este umilința glorioasă de a fi folosiți de Dumnezeu.
- Trebuie să fim săraci pentru că discernământul celor care au o carismă recunoscută de profeție poate anula ceea ce se credea a fi o profeție.
- Nu trebuie să credem că ceea ce se va spune va trebui să fie o lecție pentru X sau Y.
- Dacă nu simțim că suntem perfecți, vom încredința Domnului rugându-l să facă pe altcineva să spună cuvântul profetic.

Dacă deschidem Biblia la întâmplare, gândind că ceea ce citim e sigur un cuvânt profetic, riscăm mult. Riscăm să trecem de la o carismă a lui Dumnezeu la o superstiție nelegiuită, condamnată de doctrina Bisericii care se numește “bibliomanție”.

Carisma citirilor și bibliomanția

Care e diferența între așa numita carismă a citirilor și bibliomanția?

“Carisma citirilor” este în mod esențial un îndemn al Duhului primit în rugăciune. Bibliomanția înseamnă a te servi de Biblie ca o carte magică, a o folosi pentru a face un fel de divinație: puterea de a deschide la o anumită pagină într-un anumit moment, pentru a spune un anumit lucru. Nu e suficient deci să fim în rugăciune, ci e necesar să fim în rugăciune profundă pentru ca Domnul să poată porunci: “Deschide Biblia unde îți voi arăta Eu”.

Biblia conține Cuvântul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu e prețios: nu putem să-l risipim.

Dar dacă textele sunt multe, superficiale, confuze, cum voi discerne care e cuvântul profetic al lui Dumnezeu? Cum voi înțelege dacă Domnul vorbește tuturor sau mie, sau dacă-mi vorbește puțin mie, puțin ție, puțin tuturor?

Riscăm și în acest caz să auzim repetându-se și pentru noi cuvintele profetului Ieremia: “*nu ascultați cuvintele profeților voștri...*” (Ier 27,16).

Domnul spune “voștri”, nu “profeții mei”. Isus ne-a învățat că pomul se cunoaște după roade. Care sunt roadele unui astfel de mod de a profeti?

S-a pierdut încrederea în profeție, în rugăciunea comunitară, în rugăciunea asupra fraților. Sunt oare acestea roadele unui pom bun? Sau sunt roadele unui pom sec de blestemul Domnului?

3. Profeția la o întâlnire de rugăciune

Trebuie să acordăm mult spațiu, la rugăciunea adevărată, profeției inspirate, profeției ascultate. Un mod folositor pentru această propunere e cel de a descoperi un “ton profetic” care dă forță profeției.

Profeția trebuie proclamată așa cum o proclamau profeții. Trebuie “să simțim” că acel cuvânt care se proclamă e un cuvânt al lui Dumnezeu și vine de la El. Trebuie să eliminăm frazele pleonastice, abundente și inutile, care se folosesc înaintea profeției.

Dacă trebuie să folosim o frază introductivă (nu pleonastică), trebuie să fim atenți să schimbăm tonul vocii: liniștit și discursiv în introducere, puternic și răsunător în profeție. A citi

Biblia înseamnă a citi Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie proclamat lin și cu voce tare. Trebuie proclamat ca și Cuvânt al lui Dumnezeu și să fie urmat de tăcere. Trebuie să obișnuim grupul de rugăciune să se comporte astfel.

4. Profetia “mintală”

Profetia cea mai comună, când comunitatea e cu adevărat îndreptată către ascultarea vocii lui Dumnezeu, nu e cea extrasă din Scriptură, ci este în schimb profetia mintală.

Să ne imaginăm că întreaga comunitate ar fi profund cufundată în rugăciune și în ascultarea lui Dumnezeu. În acest caz orice persoană e instrument al lui Dumnezeu, în trupul unit al lui Cristos. Orice persoană e o antenă îndreptată către izvorul iubirii, iar iubirea lui Dumnezeu se revarsă în interiorul fiecăruia, după carismele dăruite.

E clar că în această situație fiecare va fi împins de Duh la rugăciunea Duhului, la un îndemn care vine de la Dumnezeu, la o prefeție, la un cânt în limbi, o prefeție în limbi, interpretarea ei.

Într-o bogăție fantasmogorică a întregii iubiri tandre a lui Dumnezeu, dansarea carismelor ne-ar transforma într-un instrument coral, asupra căruia ar străluci ca o lumină slava minunată a Creatorului nostru, al lui Emanuel. Cine ar rezista, intrând în biserică, manifestării pline de bucurie a Duhului?

Într-o astfel de atmosferă, tocmai pentru că suntem orientați către Dumnezeu, profetia cea mai comună ar fi profetia mintală. Profetia mintală însă este și ea instrument de bucurie care, dacă nu e susținută de intensitatea ascultării și de intensitatea și totalitatea rugăciunii, devine instrument pământos, distrugere, chiar fals.

Sunt indicații ce se pot da și în acest domeniu.

5. Cum se naște profetia în mintea profetului

Profetia mintală se poate naște în multe moduri, dar trebuie să aibă mereu o agățătoare în rugăciunea profundă și în momente speciale de ascultare.

Există bucați de rugăciune care rămân în mintea mea ca în așteptare. Simt că sunt întrebări către Dumnezeu, neliniști neexprimate, dorințe care caută slava lui Dumnezeu. Simt de asemenea că Dumnezeu încearcă să intre în limitarea noastră și vrea să spună ceva.

Ascult, cer, mă rog.

Apoi pe neașteptate o imagine se formează în minte, o imagine sigură și în același timp fără un sens complet.

Atunci mă rog ca Domnul să vorbească, și profetia sosește aproape pe neașteptate.

Sosește în trei moduri posibile:

- *Imaginea se completează, iar sensul devine clar.* În acest caz, ea sosește uneori cu cuvinte profetice pregătite deja.

- Al doilea mod e că *imagea începe* să aibă semnificații, este încă incopleată, dar auzi că Domnul zice: “Hai!” În acest caz profetia nu poate fi supusă discernământului personal, ci doar celui al comunității. Nu există nici timp, nici posibilitatea de a o analiza înainte.

- Al treilea mod e oarecum *o sinteză a celor două moduri precedente.* Profetia vine, înțelegem semnificația generală, vin cuvinte sigure, dar în momentul rostirii, unele din ele dispar și în minte se formează altele. Trebuie neapărat să le rostim *pe acestea* din urmă pentru că primele nu ni le mai amintim.

6. Imagini care devin cuvinte profetice

Imaginile profetice ar trebui să fie transformate mereu în profetii verbale. Imaginea profetică e de fapt, dintre formele profetice, cea mai subiectivă. Orice imagine provine din imaginație, care la rândul său se naște din experiența personală a subiectului.

Aceași imagine poate “semnifica” lucruri diferite la persoane diferite. Frunzele uscate de pe jos pot să însemne un drum moale, nostalgie, moarte, pericolul unui șarpe ascuns, îngrășământul pământului care va da roade... Dar dacă Domnul îmi dă acea imagine, înseamnă că acționează prin mine.

Cum trebuie să o transmit întregii comunități? Exact în modul descris pentru profeția mintală. În unele cazuri e posibil să transmitem imaginea mintală, adăugând la ea semnificații particulare și interpretarea ei.

7. Cuvânt de cunoaștere

Această carismă, chiar dacă face parte din darurile profetice, nu trebuie să se confunde cu darul profeției. Constă în a cunoaște în mod carismatic fapte întâmplătoare, sau care se întâmplă în acel moment cuiva, fără să aibă o cunoaștere pe cale obișnuită.

Odată, în timp ce mă aflam într-o biserică, în timpul unei rugăciuni comunitare, fără să mă întorc, “am văzut” mintal un bărbat cu mustață, păr negru și ochelari de soare care ședea pe ultima bancă. Am înțeles imediat că imaginea venea de la Dumnezeu și am început să-L ascult. Am primit aproape imediat o cunoaștere a situației personale a celui bărbat și un cuvânt profetic.

Cu voce tare a, ăronunțat doar cuvântul profetic. Apoi, în timpul dăruirii păcii, m-am dus în spatele bisericii unde “am văzut” în mod carismatic acel bărbat și l-am găsit șezând acolo. A fost ușor să-l îmbărtășez și să-i spun: “Primește profeția ca a fost dată pentru tine și care îți revelează iubirea lui Dumnezeu”.

Acel bărbat aproape că se pierduse, repetând: “Știam că era pentru mine...!”.

8. Cuvânt de înțelepciune

Simțim că un cuvânt profetic sau un text este pentru cineva în particular.

Când cuvântul este rostit, nu se știe de ce, dar se știe că e adresat cuiva. Acel cuvânt e un cuvânt de convertire care coboară în inima aceluia căruia îi este adresat, ca sabia cu două tăișuri. Este o carismă care, chiar dacă aparține ariei de carisme profetice, nu e strict profeție.

De exemplu, un om căuta să găsească drumul său către Dumnezeu. Accepta măreția lui Dumnezeu, dar nu iubirea Sa pentru fiecare persoană. Eu am spus: “Dumnezeu e Tatăl tău”, dar credeam că am spus un lucru banal.

Omul mi-a spus mai târziu ca acea frază a făcut ca Dumnezeu să devină pentru el un Dumnezeu “personal”.

9. Discernământul profeției

Mai înainte am văzut cum se naște și cum se manifestă profeția. Dar profeția, spune Sf. Paul, trebuie să fie supusă discernământului.

“Duhul să nu-l stingeți. Proorociile să nu le disprețuiți; țineți ce este bine” (1Tes 5,19-21).
Orice profeție trebuie să fie examinată.

Cum se examinează o profeție? În diferite moduri.

a. Discernământul făcut de cel ce profețește

“Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume” (1In 4,1).

Acest discernământ e obligatoriu în conștiința oricărui frate.

b. Discernământul “profeților”

Așa cum am văzut în citatele amintite la început, în comunitățile creștine existau anumite persoane care erau “profeți”.

Adică darul lor era recunoscut. În orice grup e deci bine să fie scoși în evidență cei care după ani de exercitare a carismei, demonstrează cu claritate un dar de profeție “permanentă”.

Aceștia vor trebui să facă al doilea discernământ asupra profeției.

Va fi bine deci ca cei care au avut acest mandat din partea Pastoralului să pună la inimă “mijloacele” cu care să confirme orice profeție. De exemplu, spunând: “confirm” ori de câte ori au considerat corectă o profeție.

Criteriile pentru discernământ

Al treilea discernământ dintr-un punct de vedere mai larg îl va face bineînțeles toată comunitatea.

Aceste criterii de discernământ

- Înainte de toate, dacă profeția e “evangelică”, adică dacă e vocea lui Isus amintită de Duh.
- În al doilea rând, dacă este “în caritate” pentru toată comunitatea.
- În sfârșit, dacă e confirmată și de alte carisme.

Să păstrăm profețiile

Dar Sf. Paul spune: “Țineți ceea ce este bine” (cf 1Tes 5,20). Nu e suficient deci să facem discernământ pentru o profeție, dar trebuie și s-o păstrăm.

În unele locuri toate rugăciunile comunitare, sau rugăciunile cele mai importante, sunt “înregistrate”. Sper ca, după discernământ, profețiile considerate adevărate, să fie notate și spuse în public.

După câteva luni se poate vedea cum Domnul își continuă discursul. De ce să nu facem și noi la fel? De ce să nu o facem în toate grupurile de rugăciune și în toate comunitățile?